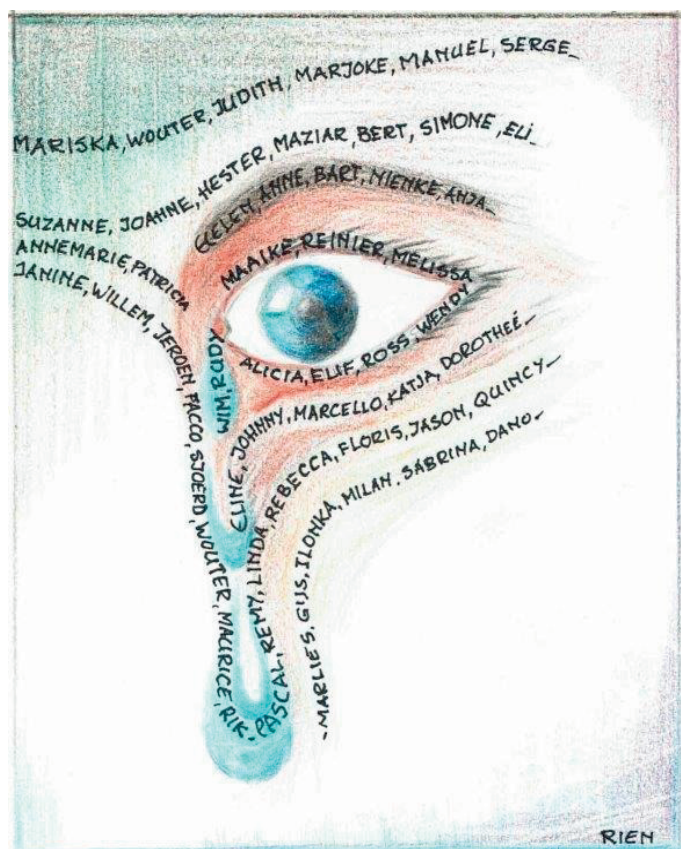

Cocon

Een schaduw, levenslang

JAARGANG 17 NUMMER 4

DECEMBER 2017

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826 kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075 rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 15 maart 2018
Kopij vóór 15 februari 2018 sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff	voorzitter	telefoon 06-46 09 88 71
Ron Sluijs	secretaris	Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
Frans Martens	penningmeester	bankrekening: NL 92 INGB 0000283350
Jef Rijsbergen	bestuurslid	

VAN DE REDACTIE

Starend naar de voorplaat woelen er allerlei gedachten door mijn hoofd, die zich maar moeilijk laten grijpen, laat staan dat er enige structuur in zou komen.

Nu zou ik mij natuurlijk af kunnen vragen wat er door Rien heengegaan is toen hij deze plaat maakte. Maar dat doe ik niet, ik probeer er achter te komen wat er door mij heengaat als ik die plaat zie.

Schokkend is in ieder geval die hele lijst met namen en dan is die lijst nog niet eens compleet! Het trieste is natuurlijk dat die lijst helaas nooit compleet zal zijn. Was het maar waar!

Overheersend is, voor mij althans, die traan. En o wat kan ik daar een gevoelens bij ervaren. Ik herinner me hoe ik korte tijd na de moord op Maaïke een brief heb geschreven aan mijn klas. Ja, ik was schoolmeester aan een basisschool. En in die brief vertelde ik aan de kinderen dat ik soms zo moest huilen. Ook vertelde ik dat er wel eens mensen waren die vonden dat ik zo flink was als ik niet huilde. Maar ben je dan werkelijk flink? Ik schreef ook dat ik me veel flinker voelde als ik mijn tranen de vrije loop liet. Een collega heeft die brief voor alle kinderen gekopieerd en ik weet dat sommigen hem nog hebben!

In een dagboek dat ik 5 jaar lang bijhoud stond een keer de vraag: wanneer heb je voor het laatst gehuild? Daar hoefde ik niet zo lang over na te denken. Telkens als Maaïke ter sprake komt, komen er tranen in mijn ogen, geen huilbuien meer, maar wel tranen. Ik speel regelmatig orgel in de kerkdienst en soms ben ik blij dat ik alleen hoef te spelen en niet te zingen, want sommige liederen komen zo heel dicht bij je. Een voorbeeld:

*'Vaderlijk licht, steevaste schouder,
draag mij, ik ben jouw kijkend kind.
Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of
ergens al de wereld daagt
waar mensen waardig leven mogen
en elk zijn naam in vrede draagt.'*

Daar kom ik zingend niet uit, want dan zie ik mij lopen met Maaïke op mijn schouder en dan weet ik dat die wereld er nog niet is.

Staan voor een volle Laurenskerk en op het punt om mijn gedicht voor te lezen, zie ik plotseling onze minister-president, Mark Rutte, zitten, die mij bemoedigend toeknikt. Dan moet ik even slikken alvorens ik voorlees wat ik zelf heb bedacht.

Tijdens een bijeenkomst in het Dominicanenklooster in Zwolle is Leo Fijen aan het woord en opeens zegt hij dat er in de zaal mensen zitten die iets vreselijks hebben meegemaakt en die hij kent. Dan weet ik dat hij Ina, mijn vrouw, en mij bedoelt. Dat is zo'n moment waarop de tranen weer in mijn ogen prikken.

Is dat erg? Nee, helemaal niet, vind ik, want zo is er weer plaats voor mijn kind en voor mijn verdriet. Koester ik dan mijn verdriet? Ik weet niet of ik mijn verdriet koester en als dat al zo is: wat is daar mis mee? Wat ik in ieder geval wel koester dat zijn de herinneringen die ik aan mijn dochter heb en daar moet ik het mee doen, want er wordt niets meer aan haar leven toegevoegd. En dat terwijl mijn andere kinderen telkens nieuwe belevenissen aan mijn leven toevoegen en daar ben ik ontzettend blij mee.

Terug naar de voorplaat. Dat oog – als ik het goed zie, daar glanst iets in en dat maakt mij blij. Hoe dof soms mijn gedachten zijn, er gaat toch altijd weer iets glanzen, zeker als ik denk aan mijn vermoorde kind. Soms denk ik wel eens, en daar komt dat lied uit de kolom hier naast weer om de hoek kijken, soms denk ik wel eens dat ik door mijn kind word gedragen en dat zij mij aanspoort uit mijn ogen te kijken of ergens al die wereld daagt. Want als je het opgeeft om daar over te dromen, doe je je kind tekort, doe je jezelf tekort en misschien ook wel de wereld om je heen.

Welnu, wat zo'n tekening al niet teweeg kan brengen. Wat zou het mooi zijn als er in een Cocon reacties zouden komen, niet op wat ik hierboven schreef, maar op wat die voorplaat met u doet.

Namens de redactie hoop ik dat de komende tijd voor u draagbaar zal kunnen zijn ondanks het ondraaglijke dat ons is overkomen.

Namens de redactie,
Paul Kuiper

Op het moment van schrijven van deze bijdrage van het bestuur, realiseer ik mij dat deze Cocon wel eens de laatste Cocon kan zijn die in naam van de VOVK wordt uitgegeven. De plannen om de drie lotgenotenorganisaties te laten samengaan tot een enkele lotgenotenorganisatie, de stichting Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers (in het kort de FNG) zijn vergevorderd. Zonder twijfel heeft u inmiddels al veel gehoord en als alles volgens plan verloopt, gaat de nieuwe structuur vanaf 1 januari 2018 van start.

De afgelopen periode vonden diverse manifestaties plaats en waren er de nodige overlegmomenten. Hieronder een opsomming van zaken waar het bestuur bij betrokken was.

De wandeltocht voor 2 september kon helaas door gebrek aan belangstelling niet doorgaan. Dit is het tweede jaar op rij dat er onvoldoende belangstelling was. Jammer.

De jaarlijkse Dag Herdenken Geweldslachtoffers (DHG) vond dit jaar plaats in Rotterdam en wel in de Laurenskerk. Een prachtige locatie. De belangstelling was groot en we zijn het Gemeentebestuur van Rotterdam en in het bijzonder loco-burgemeester en wethouder Joost Eerdmans zeer erkentelijk voor de geweldige ondersteuning en organisatie. De DHG werd dit jaar voor het eerst georganiseerd door de stichting Herdenken Geweldslachtoffers.

Het ministerie van Justitie en Veiligheid organiseerde in september een aantal bijeenkomsten in het land om aan nabestaanden waarvan de dader tot levenslang was veroordeeld, informatie te geven over de voorgenomen wijzigingen in de toepassing van de levenslange gevangenisstraf. Het bestuur van de FNG was hier ook voor uitgenodigd en Ron Sluijs en ondergetekende woonden de speciale bijeenkomsten bij.

Op verzoek van het Schadefonds Geweldsmisdrijven vond een overleg plaats over de juiste bejegening van nabestaanden in woord en geschrift. Een zeer nuttig overleg waar een vervolg op komt.

Ondergetekende werd uitgenodigd door dhr. Van der Burg, de nieuwe voorzitter van het College van Procureurs Generaal, voor een kennismakingsgesprek. Een nuttige ontmoeting waarbij is afgesproken om minstens een keer per jaar elkaar bij te praten over ontwikkelingen.

Een kennismaking vond plaats met dhr. Greive, hoofdofficier van Justitie en sinds kort belast met het landelijke beleid ten aanzien van

slachtofferzorg. Dhr. Greive zal voortaan ook deelnemen aan het periodieke beleidsoverleg met het Ministerie van Justitie en Veiligheid.

In de FNG bestuursvergadering van 2 november was de voorgenomen fusie van de lotgenotenorganisaties het belangrijkste onderwerp. Op alle punten werd overeenstemming bereikt en werden concept statuten en concept huishoudelijk reglement afgerond.

In de regeringsverklaring van het nieuwe kabinet Rutte worden o.a. twee zaken genoemd die voor ons van belang zijn. Ten eerste het voorkomen van de regering om verdachten/daders te verplichten op strafzittingen te verschijnen. Het FNG bestuur steunt dit standpunt. In een kort interview op Editie NL heeft ondergetekende dit verwoord. Het tweede punt betreft het stelsel van voorwaardelijke invrijheidsstelling. Veroordeelden zullen niet meer automatisch in aanmerking komen om voorwaardelijk in vrijheid te worden gesteld. Daarnaast zal de periode waarin een veroordeelde via een voorwaardelijke invrijheidsstelling kan werken aan zijn resocialisatie worden gehandhaafd op een derde van de opgelegde straf, met een maximum van twee jaar.

Begin november was er weer de inmiddels traditionele Lichtjesavond bij het nationaal monument De Muur in De Wijk, met veel belangstellenden. Het was de laatste keer dat de Lichtjesavond werd georganiseerd door lotgenotenorganisatie VVRS. Vanaf volgend jaar is de organisatie in handen van de stichting Herdenken Geweldslachtoffers.

Op zaterdag 16 december herdenken we in een speciale herdenkingsbijeenkomst onze kinderen. Het belooft wederom een mooie middag te worden met muziek en het noemen van de namen van de kinderen. Het bestuur hoopt velen van u te mogen begroeten.

Jan van Kleeff
Voorzitter

DAG HERDENKEN GEWELDSSLACHTOFFERS

Een jaarlijkse traditie, telkens ergens anders. Dit jaar was Rotterdam uitgekozen om daar de DHG te organiseren.

De Laurenskerk was de plek van samenkomst. Een indrukwekkende locatie, zeker als je bedenkt hoe daar de toestand was in de meidagen van 1940: een verwoeste kerk in een verwoeste stad.

Onder een al even indrukwekkend orgel – het grootste van Nederland! – ontmoetten we elkaar en spraken we met lotgenoten.

We hebben geluisterd naar onder andere Joost Eedmans, locoburgemeester van Rotterdam, en Mark Rutte, demissionair minister-president. We luisterden naar gedichten, we luisterden naar de Last Post, we luisterden naar trompet en orgel.

Op een groot scherm verschenen de foto's en de namen van onze zo dierbare geliefden. En in alle stilte werden alle namen voorgelezen door verschillende mensen.

Het is altijd weer spannend: hoe zal de stad reageren op de stille stoet met de linten waarop honderden namen staan? Welnu, de stad was stil en de mensen stonden aandachtig te kijken. Sommigen lazen de namen op. Iemand vroeg: “Waar demonstreren jullie tegen?”

En ter afsluiting was er een warm en koud buffet, waarvan ik alleen maar kan zeggen: “Het was voortreffelijk!”

En eigenlijk kun je met het woord 'voortreffelijk' de hele dag wel samenvatten, zowel qua organisatie als qua sfeer.

Volgend jaar is het noorden van Nederland aan de beurt, want elk jaar vindt de DHG in een ander deel van het land plaats: in 2018 gaan we naar Wolvega.

Paul Kuiper

Tijdens het wachten dat we met het lint door het centrum van Rotterdam zouden vertrekken kwam ik in contact met een politieagent die ons ook zou begeleiden tijdens de tocht, hij vond het nog al heftig ik vertelde dat mijn zoon Maurice op 18-jarige leeftijd door zinloos geweld om het leven was gekomen tijdens de vooravond van carnaval in 1993.

Hij vertelde: “ja hier wordt aandacht aan geschonken maar mijn zoon is op 34-jarige leeftijd door een medische fout in het Rotterdamse zie-

kenhuis Maasstad omgekomen (kan je hiervoor ook afvragen of het moord is?)”. Voor deze mijnheer wel: zijn zoon had de ziekte van Crohn was heus wel te genezen. Hij is tijdens de operatie niet meer wakker geworden.

Ook was het nog eens zijn enige kind. Dus deze mijnheer was heel erg betrokken bij het gebeuren. Later vroeg ik hem of hij deze dag ook voor zijn zoon mee liep, hij beaamde dit. Achteraf had hij ook een roos moeten hebben maar ja daar denk je op dat moment niet aan.

Adrie Vogelaar –van Zanten,
de moeder van Maurice Luitwieler
09-03-1974 † 20-02-1993

Vaagheden

moet je zoeken in de toekomst

En niet in het verleden,

want elke oorsprong heeft een conclusie.

En conclusie komt na oorsprong,

dus kijk vanuit de gebeurtenis niet terug

heb geduld en wacht op de toekomst

want om een antwoord te vinden

moet je verder en niet terug.

Maurice Luitwieler

HET VERHAAL VAN

Marc Plessius
28-05-1984 † april 2009(?)

In 2004 brengt Maya Bor de kerstdagen door samen met haar zoon Marc, het zal de laatste keer worden dat ze elkaar zien.

Maya heeft uit haar eerste huwelijk drie kinderen; Mirelle, Dennis en Marc. Mirelle en Dennis gaan met hun vader mee wanneer het paar uit elkaar gaat. De jongste, Marc, blijft bij zijn moeder. Na de scheiding komt Maya in contact met een Ghanese man en trouwt met de man die reeds een zoon, Emanuel heeft. Samen krijgen ze nog een dochter Charlotte Boakye. Het gezin is woonachtig in het Gooi.

Als Marc 13 jaar is valt het gezin uit elkaar. Maya kan niet alleen zorgen voor haar zoon en daarom gaat hij begeleid wonen in Hilversum, zijn stiefzusje Charlotte wordt in een pleeggezin opgenomen.

Marc was als kind een vriendelijke jongen en had door zijn sociale instelling heel wat vriendjes. Vanaf zijn pubertijd komt hij steeds meer in contact met verkeerde vriendjes en gaat het langzamerhand fout.

Hij heeft geen zin meer om naar school te gaan en al voordat zijn schoolplicht vervalt, maakt hij de Mavo niet verder af. Hij gaat een kamertraining volgen, dat is een opvang voor pubers om ze voor te bereiden op zelfstandig wonen. Hij krijgt een stageplek bij een verfhandel in Amsterdam, heeft het prima naar zijn zin, maar bij het aflopen van zijn stage-contract gaan de problemen zich opstapelen. Hij kan zijn inmiddels verworven eigen kamer niet betalen en meldt zich bij uitzendbureaus.

Deze ongewisse situatie brengt hem in de verleiding om nu en dan een clandestien transport op te pakken.

Met zijn 18^e jaar vindt hij een baan bij een autobedrijf en alles lijkt toch weer goed te komen. Na twee jaar wordt zijn contract echter niet verlengd en belandt Marc in dezelfde situatie. Binnen de kortste keren heeft hij financiële problemen. Met die achtergrond is het zeer aantrekkelijk om snel fout geld te verdienen, ook al zitten daar gevaren aan vast. De stap naar drugshandel is snel gemaakt. Vrienden van Marc zijn daarvan op de hoogte en proberen hem tegen te houden, maar Marc zwicht voor het geld.

Korte tijd na de laatste kerstviering belt Marc zijn moeder op om te vertellen dat hij op reis is. Ze drukt hem op het hart toch vooral voorzichtig te zijn; ze vertrouwt het niet helemaal. Even later krijgt ze telefoon van Marc: "Ik zit aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, het is hier fantastisch"!

Twee maanden later wordt ze gebeld door Buitenlandse Zaken en krijgt het bericht dat hij is gearresteerd op de luchthaven van Peru met 5 kg heroïne in zijn rugzak. Op zijn tweede reis naar Peru is hij tegen de lamp gelopen. Marc (dan 20) wordt veroordeeld tot 6 jaar en 7 maanden hechtenis.

"We schreven elkaar wel in die tijd", zegt Maya, "en op een gegeven moment konden we zelfs bellen. De bewaking had een mobieltje geregeld voor de gevangenen. Er zit daar een behoorlijke Nederlandse kolonie en die hadden de bewakers omgekocht".

Nadat Marc strafvermindering had aangevraagd komt hij na 3,5 jaar in 2008 voorlopig vrij. In afwachting van een presidentiële bekrachtiging, moet hij zich beschikbaar houden, mag Peru voorlopig niet uit en hij betreft een klein pensioen. “Met het pensioen heb ik nog telefonisch contact gehad en heb ik gevraagd of ze hem in ieder geval goed wilden verzorgen. Dit in verband met het bijzonder karige voedingspatroon tijdens de gevangentijd”. Door de spaarzame contacten die ze met Marc had, weet ze dat hij het heel zwaar had: “Hij had geen werk, geen geld en leed honger”.

In afwachting van de definitieve vrijlating dient hij zich wel elke maand te melden bij de Nederlandse Ambassade. Maya probeert op zo'n 'contactdag' op hoop van zegen hem te spreken te krijgen.

“Het laatste contact is een telefoontje op die ambassade. Hij moest zich daar melden en hij krijgt dan als Nederlandse gedetineerde een kleine gage terwijl men zodoende de vinger aan de pols houdt”. Ze krijgt van een medewerkster het bericht dat Marc even naar buiten is en men geeft aan het na tien minuten nog eens te proberen. Dat blijkt later het laatste contact met haar zoon te worden.

Vanuit dat pensioentje is hij in het voorjaar van 2009, een half jaar na zijn vrijlating en nog voordat er een verklaring van invrijheidstelling komt, van de aardbodem verdwenen. “Zijn paspoort is daar achtergebleven en sinds die tijd is er geen teken van leven meer van hem vernomen” vertelt Maya.

Vanaf die tijd staat Maya er geheel alleen voor. Buitenlandse zaken kan niets voor haar doen en de politie kan kennelijk niets betekenen voor haar. Jaren van onzekerheid volgen en Maya probeert samen met haar dochter alle mogelijke manieren om iets van een 'berichtje' van Marc te vernemen. Zo plaatst ze op de internetsite Peru-startpagina een oproep om informatie.

“Je voelt je zo machteloos, zegt Maya, geen taal of teken terwijl ik zeker weet dat Marc er alles aan zou doen om met mij contact te zoeken”.

"Eerst dacht ik dat hij tijdens een feestje te veel drugs had gebruikt en een overdosis had gekregen. Maar toen hoorde ik later via andere mensen dat hij had gezegd dat hij door mensen gezocht werd. Het blijft raden maar zeker is wanneer je in zo'n circuit zit, het ook moeilijk is om daar verder van gevrijwaard te blijven, ook omdat hij voor zijn vrijlating 1000 dollar zou moeten betalen. En geld had hij niet, dus dat was waarschijnlijk uitzichtloos voor hem. Misschien is hij uit nood weer in dat transport beland? "

Intussen is ze enkele vage berichtjes verder, alles echter zonder keihard bewijs. Maar de hoop dat Marc nog ergens overleeft, mag men daarbij wel opgeven. Zo zijn er al meerdere gedetineerden van het groepje 'Marc', inmiddels vrij en al weer thuis. Van een Duitse medegevangene weet Maya dat in het laatste pensioen Casa Ana ook regelmatig een Peruaanse contactpersoon kwam van Stichting Epafra in Utrecht. [Epafra bezoekt Nederlandse gedetineerden in het buitenland en geeft hen geestelijke zorg] Ze krijgt het bericht dat die Peruaan, Pablo genaamd, Marc heeft gezien op weg naar het binnenland en in een hongerige toestand verkeerde. Omdat die persoon, naast de humane bedoelingen versus Epafra, ook mensen probeert naar het buitenland te smokkelen, wordt het alsmat duisterder. Maya kan zich voorstellen dat er wel degelijk mensen zijn die weten hoe of wat er met Marc is gebeurd, maar dat praten in dit milieu zeer gevaarlijk kan zijn. Ze acht het heel goed mogelijk dat daarom de waarheid nooit boven tafel zal komen. In de drugs wereld is klikken dodelijk!

In 2016 wordt er alsnog een opening gemaakt naar eventuele informatie. Maya werkt als vrijwilligster in een daklozenopvang in Hilversum. Een aldaar opgehangen krantenbericht van de vermissing van Marc in de Gooi- en Eemlander krijgt een positieve uitwerking. De bezoekende burgemeester Pieter Broertjes wordt erbij betrokken en trekt zich het lot van Maya en Charlotte aan. Hij belooft het met de politie op te nemen. Na enige tijd lukt dat eindelijk en is het als een definitieve vermissing bij de politie gekenmerkt. Het Cold-Case Team heeft de zaak nu in haar dossier. Er is van Maya DNA afgenomen en de gebitsgegevens van Marc zijn inmiddels ook in Peru bekend.

“Je blijft ergens altijd hoop houden maar ik weet ook dat het over is en je wil uiteindelijk iets afsluiten”, zegt Maya mistroostig. Ze is de burgemeester dankbaar dat de Nederlandse politie de vermissing nu in ieder geval serieus neemt.

Het gemis van haar zoon is er elk dag nog “Er zijn momenten dat het heel zwaar is maar ik ga door, ook voor mijn dochter”. Charlotte mist haar halfbroer ook. “Het was zes handen op een buik met zijn stiefzusje”, weet Maya nog. “En... ik heb nooit een kwaad woord van Marc gekregen, van kleins af aan niet”, zegt Maya. “Hij zou nooit een onvertogen woord tegen me hebben gezegd”.

Met de broer en zus van Marc heeft zij nauwelijks contact. Misschien daarom wel hecht ze zo aan haar dochter Charlotte. “En de kleinkinderen van mijn stiefzoon Emmanuel Boakye, Charlottes halfbroer. Hij is prof voetballer bij 'n Zweedse Club, hij is vanuit Ghana naar Holland gekomen op 6-jarige leeftijd en is ook een aantal jaren opgegroeid samen met Marc”. “Emanuel heeft 'n dochtertje van 4,5 in Almere, zij heet Gwennella, ik ga geregeld naar ze toe, dan gaan we gezellig winkelen of leuke dingen doen”, vertelt Maya met glimmende ogen!

Recent krijgt Maya het bericht van de Officier van Justitie dat er een verklaring wordt afgegeven van vermoedelijk overlijden. “Dat zijn belangrijke stapjes om naar een definitieve rouw toe te werken”, zegt Maya me.

Maya en Charlotte hopen alsnog een keer naar Peru te kunnen afreizen op zoek naar antwoorden, en anders minstens de laatste plekken te bezoeken waar hun Marc dan wel is geweest. Er is contact met RTL vanwege het programma ‘Vermoord in het buitenland’. Het team van John van den Heuvel kent het verhaal inmiddels en heeft laten weten eerst niet-drugs gerelateerde situaties op te nemen. Daarna staat de zaak Marc voor het programma op de plank. ”Ik hoop het zo”, zegt Maya, “het verhaal van mijn zoon kan een goede waarschuwing zijn voor andere jongeren. Ga geen drugs smokkelen, anders ben je er straks niet meer, net als Marc”.

Rien Verbiest

Uit: **Wond van jouw wond**

Van: Carlos López Degregori (Peru)

(15 december)

Nu moet ik een beslissing nemen:

Zal ik je laten opgroeien?

zal ik je meenemen naar de bergen

om je te laten grazen als een lam

zal ik je achterlaten in een mand

of in een bos bij de wolven en de raven?

zal ik je van de rotsen gooien/

zal ik je lippen vormen in een vreemde taal?

zal ik je liefde aan mijn voeten naaien

als een schaduw?

en welke naam zal ik je geven

om je te kunnen herkennen

als er vele jaren verstrijken

en jij terugkeert als een fout

of een volbrachte bestemming

om mij te zoeken?

(21 juni)

De volgende ochtend was hij er niet meer.

Misschien werd hij ziek van het licht en is hij vertrokken

of raakte hij langzaam zijn lichaam en zijn lucht kwijt

totdat hij helemaal was verdwenen.

IK ZAL DE WOND VAN JOUW WOND ZIJN

had hij op de muur geschreven.

Carlos López Degregori

© 2005, Carlos López Degregori

Uit: Flama y respiración

Uitgever: Universidad Católica del Perú, Lima

EXTRACT van verhaal over RECHT

Brenda Searle

24-02-1973 † 05-09-2000

Geschreven in april 2016 voor het boek
“**Echte Misdaad**” serie,
door **Marjo Searle-van Leeuwen**

De afgelopen 15 jaar heb ik, haar moeder, heel vaak over haar gesproken, op vergaderingen, bijeenkomsten, maar het doet geen Recht aan Brenda. Zo beknopt, zoveel ellende in een paar zinnen, zo:

“Onze oudste dochter Brenda, een heel ervaren reizigster, intelligent, hoog opgeleid, maar vooral een schat van een meid, ging voor een korte vakantie in september 2000 naar Mexico. En verdween....

Na een intensieve zoektocht door familie en vrienden werd ze na ruim 8 maanden gevonden op aanwijzing van de verdachte. Ze was ontvoerd, beroofd, vermoord en zomaar in de jungle van Yucatan achtergelaten.”

Wat volgde waren jaren van verdriet, maar ook heel veel frustratie en trauma.

We hebben heel lang gedacht dat alle problemen, het gebrek aan informatie, ondersteuning, aan ons lagen. Aan onze houding, het drammen en doorgaan over Recht voor Brenda. Maar in 2002 nam een heel goede vriendin van Brenda ons al mee naar een bijeenkomst van SAMM-Abroad (Support after Murder, Manslaughter Abroad). En tot onze opluchting en stomme verbazing zat daar een hele zaal vol met mensen met precies dezelfde ervaringen. We proberen sindsdien aandacht te vragen voor de specifieke problemen van moord in het buitenland. Want je valt buiten iedere regeling en wordt van het kastje naar de muur gestuurd. Ik vond lotgenoten bij de VOVK (Vereniging Ouders Vermoord Kind) en we vormden een werkgroep Buitenland in 2004.

Ik ben niet goed in netwerken, lobbyen en vergaderen en werk het liefst op de achtergrond. Maar als het moet dan stap ik in Brenda's schoenen-ook letterlijk, en doe haar jas aan. Haar ringen aan mijn handen en haar horloge om. Mijn handen om op te pakken wat haar handen niet meer kunnen, mijn tijd voor de tijd die haar niet meer gegeven is. Mijn leven om dat wat door het wrede einde van haar leven scheef is gegaan weer een beetje recht te zetten.

Er is heel veel veranderd en verbeterd in de ondersteuning van slachtoffers, ik heb het van dichtbij meegemaakt. In de lotgenotenvereniging VOVK vallen daarom nu de verschillen na een moord in het buitenland nog meer op.

Die frustraties van buiten alle regelingen gehouden worden en alleen te staan!

We hopen nog dat het onderscheid weg valt, want voor de nabestaanden is het altijd verschrikkelijk, maakt niet uit waar je kind vermoord werd. We hopen dat de richtlijnen van het Europese Parlement van 2015 en de inspanningen van de VSE (Victim Support Europe) gelijke rechten brengen.

Bij BinMuZa is sinds 2010 ook een protocol voor calamiteiten in het buitenland. Maar direct werd erbij aangegeven dat het aan de discretie van de ambassadeur ter plekke is wat er mee gebeurt.

De petitie voor een aparte Rechtspositie voor Vermiste Personen, door Inger de Vries en de VAV (Vereniging Achterblijvers Vermissing) in 2015 ingediend, werd beantwoord met het verzoek van de minister om coudance bij betrokken gemeenten en instanties.

Marjo Searle-van Leeuwen,
de moeder van Brenda, april 2016-----

RECTIFICATIE

In de Cocon september 2017, is op blz. 10 een gedicht afgedrukt van de buurvrouw van Diny Lambrechts met de aankondiging:

INGEZONDEN door Diny Lambrachts:

“Ik kreeg dit gedicht van een lief buurmeisje van vroeger, voor mijn verjaardag in 1995.”

[op 26 juni 1993 werd Barry Bennemeer (23) de zoon van Mary vermoord; Cocon dec.2015]

Daarin is abusievelijk twee keer, zowel de achterals de voornaam, verkeerd weergegeven. Het mag duidelijk zijn dat hier **Diny Lambrechts** wordt bedoeld, de moeder van Barry. Diny, excuus hiervoor.

Dorothée Overbosch

04-09-1973 † 19-12-2000

“Het is al zó lang geleden” is een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven

Op 20 december 2000 forceert de brandweer de toegangsdeur van Dorothées woning omdat haar voorportaal onder de rook staat. Men vindt in de deels verbrande ruimte haar lichaam. Ze is door messteken om het leven gebracht. Het duurt twee lange, afschuwelijke maanden voordat men de dader kan traceren.

Wanneer ik de familie Overbosch telefonisch benader voor een stukje in de Cocon reageren ze zeer terughoudend. Hun reactie is onder andere dat het al lang geleden is en dat ze slechte ervaring met “de pers” hebben. Ze hebben inmiddels hun leven weer opgepakt.

Eigenlijk is dat laatste ook wat ik wil horen. Immers na vele jaren van rouw mag je hopen dat het ‘leven’ je weer aan de hand genomen heeft en je op een andere manier naar die ellendige tijd kunt terugkijken. Juist die beleving is minstens zo belangrijk om te lezen voor onze leden als een verslag van de meest treurige, rampzalige periode die we ons allemaal nog als de dag van gisteren kunnen herinneren. Beide ervaringen dienen zo het doel om in de Cocon gedeeld te worden. Dát antwoord van mij was voor de familie voldoende om alsnog in te stemmen, waarvoor dank!

De in aanvang getoonde gereserveerdheid was direct onderwerp van gesprek bij mijn ontmoeting met Nelleke en Jan Cees Overbosch. Nelleke weet het nog zo goed: “We waren door de familierechercheur benaderd met de vraag of we in het programma het Hart van Nederland wilden. Dat hebben we gedaan, voor haar, maar we hebben het als bijzonder onprettig ervaren”. Jan Cees vult aan met “heel vaardig werd Nelleke door de interviewer aan het huilen gebracht, dat moest de impact worden. Daarna werd het kort afgerond”. Later bleek dat de eerste schooldag van een van de prinsesjes meer kijkdichtheid zou genereren en is er niets meer met de opnames gedaan. “Sindsdien hebben we elke vorm van publiciteit gemeden”, zeggen ze beiden op beliste toon.

Waarom precies die avond van de 19e december in 2000 Dorothée het leven moest laten, zal wel voor altijd een raadsel blijven voor de familie. De benedenbuurvrouw hoort ’s avonds de geluiden van een enorme ruzie boven haar. Na het hard dichtslaan van een voordeur hoort ze iemand de trap afrennen en achterom naar buiten gaan. De andere morgen wordt de brandmelding gedaan en vervolgens het levenloze lichaam gevonden. Weken van onzekerheid volgen: de verbrande inboedel geeft weinig of geen antwoorden en toont weinig sporen. Wie was het en waarom? Hopelijk is het niemand uit de nabije omgeving, maar wie is het dan wel?

Op 22 februari 2001 pleegt ene Jack suicide door voor de trein te springen. In zijn auto vindt men een afscheidsbriefje aan zijn ouders waarin hij de verantwoordelijkheid neemt voor de dood van Dorothée en voor de enkele uren eerder gepleegde moord op zijn vriendin Katja Suringa. Hij schrijft “Ik wou duidelijk maken dat dat met Dorothée meer een ongeluk was, doordat ik zo super gestrest was door het gokken (alweer)... Omdat ik vandaag bij de politie moest komen wilde ik ervoor zorgen dat jullie en Katja er niet achter hoefden te komen.” Het vraagteken van de dader is daarmee opgelost. Het vraagteken van het motief is ook met het briefje niet duidelijk; er blijven veel vragen. Katja en Dorothée waren sinds hun schooltijd vriendinnen. Jack was gokverslaafd, hij had grote schulden. Hij en Dorothée kenden elkaar via Katja, hij kwam wel eens bij haar om over zijn problemen te praten. Jan Cees en Nelleke denken dat de ruzie die avond over zijn gokverslaving ging. Na twee maanden van onzekerheid kan er in ieder geval een invulling worden gegeven aan de vraag van ‘Door Wie?’

Dorothee (de naam betekent godsgeschenk) is het eerste kind van Nelleke en Jan Cees en haar geboorte is gelijk een lakmoesproef voor het jonge stel. Ze wordt op vier september 1973 twee maanden te vroeg geboren met een ernstig ondergewicht (910 gram). Het eerste wat de gynaecoloog zegt is: "Lieve mensen, dit wordt niks, jullie zijn nog jong, je kunt nog meer kinderen krijgen" en de baby wordt opzij gelegd. Terwijl het stel nog naar lucht hapt en zich probeert in te stellen op het verlies van hun eerste kind, komt een verpleegster met een godsgeschenk. "Dokter, kom eens, ze is gaan ademen, zelf gaan ademen"!

Het kleine hoopje mens is dan al op zich zelf aangewezen. Maanden strijd moet ze leveren in een doolhof van intensive care, couveuse onder blauwe lampen en onderzoek na onderzoek. Ze moet vechten voor haar leven met alleen de liefde en koestering van haar ouders op afstand. Intussen zitten Nelleke en Jan Cees in een spagaat van gevoelens. Aan de ene kant de onheilspellende woorden van de gynaecoloog en de angst voor complicaties en gevolgen voor later. Aan de andere kant de hoop die na elk onderzoek en diagnose geboden wordt en de hunkering het kind eindelijk bij zich te mogen hebben. Begin november mag Nelleke haar baby voor het eerst vasthouden. Pas later biedt men haar de mogelijkheid om haar kind de fles te geven. Nog later pas kan Jan Cees zijn dochter in de armen sluiten. En dan met Kerstmis is het gezin voor het eerst de familie Overbosch en groot is hun vreugde bij de thuiskomst van de kleine Dorothee. Hoe mooi is die eerste Kerst!

De naweeën van de slechte start blijven haar vooral in het eerste deel van haar leven parten spelen. Problemen met haar ogen, haar evenwicht en het inschatten van mensen en situaties blijven zorgen voor haar ouders. Ondanks dat, of misschien juist daardoor, blijkt Dorothee een godsgeschenk te worden. Ze wordt een kind als alle anderen en dat was meer dan haar ouders gedacht en gehoopt hadden.

Intussen in 1975 is het gezin Overbosch verblijd met de geboorte van Jeroen en vooral Nelleke is erop gebrand om haar rol als moeder vorm te geven. Hoe kan het ook anders na opmerkingen van een zuster in het ziekenhuis indertijd met die aanvangsproblemen van Dorothee, toen het Nelleke niet lukte om een voedingssonde in te brengen: "U kunt dat nog niet mevrouw".

Jeroen biedt zijn ouders alle gelegenheid om te laten zien dat er niets mankeert aan ouderlijke zorg en het gezin groeit met elkaar in voorspoedige omstandigheden.

Dorothee, Doortje, zoekt haar eigen weg met vallen en opstaan en ze wordt een sociaal en vrolijk meisje met een groot doorzettingsvermogen. Ondanks fysieke tekortkomingen oefent ze eindeloos totdat ze het onder de knie had: met een balletje tegen de muur kaatsen, fietsen, rolschaatsen, sport, pony's...ze zette altijd door en haar ouders waren meer dan trots op hun altijd klein gebleven dochter. Ze is goed in het leggen van contact met jong en oud en ze vormt een hechte kring van vrienden om zich heen. Ook ontwikkelt ze zich tot een goede gesprekspartner. Tijdens familiebijeenkomsten –die bij de familie zeer hoog in het vaandel staan– voert ze graag een diepgaand gesprek. Vooral Kerstmis is voor haar enorm belangrijk, ze neemt het initiatief en organiseert met veel plezier een feestelijke ontmoeting. Die tijd bewust doorbrengen met verbinding, liefde en belangstelling voor elkaar zit er bij Dorothee diep geworteld in. Ze ziet er al tijden voor de Kerst naar uit. De Kersttijd...de tijd na haar moeilijke geboorte die zulke emotionele herinneringen oproept.

Door wordt een openhartige jonge vrouw en ze kiest haar eigen weg. Haar leven is niet altijd gemakkelijk, er blijven zorgen, maar het gaat altijd beter dan haar ouders na haar slechte start hadden gevreesd. Inmiddels volwassen geworden wil ze haar zelfstandigheid waarmaken door op zich zelf te gaan wonen, En het lukt haar. Zelfs een langdurige periode van werkloosheid en bijstand weet ze ten goede te keren door een niet aflatende wilskracht en geloof in eigen kunnen.

Nelleke en Jan Cees lopen over van trots -naast hun voortdurende zorg of het wel goed gaat, ingegeven door de zo slechte start van haar leven. Jan Cees zegt: "Wat was ze dapper, maar ook kwetsbaar en bang soms. Bang dat ze het niet goed genoeg deed. Bang voor afkeuring; bang voor situaties die ze niet goed kon overzien".

Nelleke vult aan: "Ze kon ook zo genieten van het leven. Iedereen herinnert zich hoe ze altijd zong. Zingend op de fiets. Als we haar hoorden zingen dan waren we gerust".

Jan Cees bezoekt zijn dochter wekelijks. Ze bespreken onder de koffie de dingetjes op haar werk, over collega's, vriendjes, twijfels en verwachtingen. "Ik koester de herinnering aan die uurtjes".

Nelleke vertelt nog met een glimlach dat ze met haar dochter een weekje naar Madeira is geweest. Dat was kort voor haar dood. Een weekje waar moeder en dochter intens van elkaar genieten en voelen dat ze zo belangrijk voor elkaar zijn.

Juist in die periode dat Dorothée volledig bewust en ondernemend in het leven staat, met een baan in het verzekeringswezen, waar zij haar talenten ten volle benut en met hoopvolle verwachtingen, slaat het noodlot toe. Dorothée koos altijd voor het leven, maar nu koos een ander voor haar dood. Deze Kerst komt ze niet meer thuis, realiseert de familie zich terdege.

Bij de begrafenis van Dorothée worden er steentjes uitgedeeld aan de aanwezigen: "Verhalenstenen". Een tastbare herinnering en een uitnodiging aan iedereen om hun verhaal over Dorothée te blijven vertellen.

Na de noodlottige tijd gaat Jan Cees toch weer vrij snel aan het werk, hij is als jurist bij een ingenieursbureau een graag geziene collega, maar men maakt zich ernstig zorgen of hij het wel zal redden. Hij zelf denkt daar anders over, maar het blijkt pas na een half jaar, na de zomer, dat hij weer een beetje gaat functioneren. Al die tijd wordt hij uit de wind gehouden. "Het is belangrijk dat je de ruimte krijgt van je omgeving", zegt Jan Cees. Ze realiseren zich terdege dat elke relatie bij zo'n gebeurtenis zwaar onder druk komt te staan. "Ik denk persoonlijk dat we geluk hebben gehad dat we bij elkaar zijn gebleven. Nelleke niet, die heeft daar nooit aan getwijfeld".

"Begrip en ruimte krijgen van je naasten werkt helend", weet Nelleke. "We voelden ons gedragen door al die mensen die op de hoogte waren, vrienden, straatgenoten, collega's. Werk, sport en uitnodigingen van vrienden brachten structuur en regelmaat, al hadden we lang niet altijd zin. Dat hield ons overeind."

Nelleke probeert haar werk in het humanistisch vormingsonderwijs op basisscholen weer op te pakken. Vanaf april 2001 tot aan de zomer gaat ze alsnog aan de gang met de schoolkinderen, maar merkt dat ze het niet meer op kan brengen. De kinderen weten dat haar dochter Dorothée overleden is, maar niet dat ze vermoord is. Om die wreedheid maar niet te benoemen, forceert ze zich steeds meer in geprogrammeerd gedrag. Uiteindelijk ziet ze in dat dit zo niet langer gaat en stopt met lesgeven.

Daarnaast werkt ze weer als vrijwilliger bij het Leger des Heils; ze geeft speltherapie aan getraumatiseerde kinderen.

Therapeutische zorg is niet aan het echtpaar besteed. Jan Cees volgt na twee jaar een gespreksgroep bij de vereniging voor ouders van een overleden kind.

Daar heeft hij baat bij. Nelleke gaat niet mee en weet te vertellen dat ze haar eigen therapie wel regelt en daarvoor nog betaald wordt ook. Twee jaar na Dorothées overlijden wordt ze namelijk door vrienden gevraagd als oppas oma. Dat blijkt een schot in de roos te zijn en Nelleke kan haar hart weer openstellen voor die kindertjes.

Beiden hebben de opvatting dat je na een dergelijke gebeurtenis vooral open moet zijn naar anderen en het onderwerp niet als taboe beschouwen. "Dan krijg je een wisselwerking met je omgeving omdat je toegankelijk bent", zeggen ze: "en emotie omzetten in fysieke beweging is eveneens belangrijk". Het huis wordt opgeschilderd en in de tuin wordt hard gewerkt. Jan Cees merkt dat hij koken toch wel leuk vindt en door de waardering van eetgasten verdiept hij zich er graag verder in. Er wordt weer een hond aangeschaft en ook dat is een openingetje naar de omgeving en naar de toekomst.

Hoewel ze proberen zich open te stellen, vinden ze zeker in het begin het leggen van nieuwe contacten moeilijk. Het is wel verbeterd, zegt Nelleke: "Maar dat hebben we niet meer zo. Bij mij althans, ik zie eerder alles als toeschouwer, mijn antenne is veranderd. Ik sluit me af voor mensen met negatieve energie. Als ik merk dat mensen niet op een lijn zitten, elkaar niet begrijpen, dan trek ik me terug". Jan Cees reageert daarop: "Bij mij is dat toch wel anders, ik zoek toch wel nieuwe contacten op. In Leusden in een gespreksgroep van de V.O.V.K. hebben we over het verschil in rouwverwerking tussen de man en de vrouw gesproken. We hebben daar samen hele discussies over gehad. Daar hebben we in het begin best conflicten over gehad".

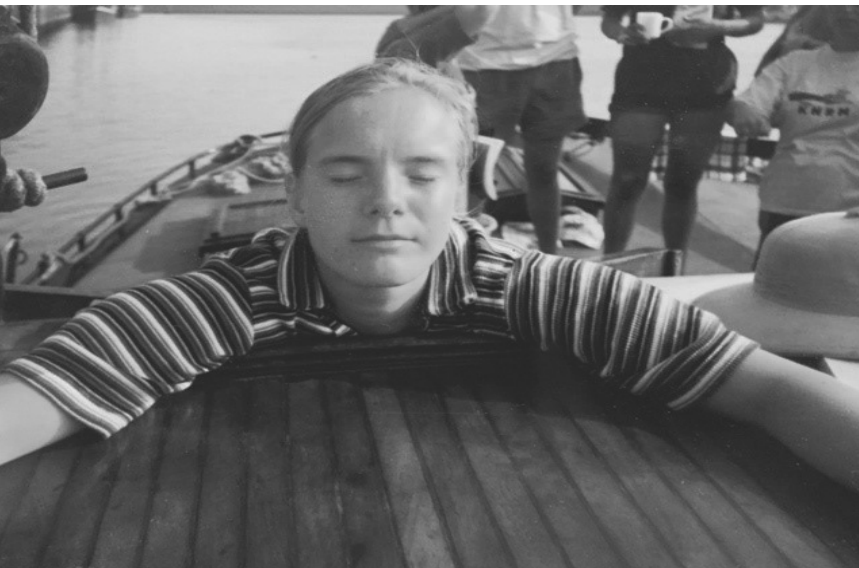
Nelleke: "Ik merkte dat hij 'haar' net zo miste, maar mannen gaan van de pijn weg en vrouwen zoeken die juist op, ze laten de pijn over zich komen. Mannen gaan drinken, sporten, werken, ze gaan er weg van, want dan hoef je de pijn niet te voelen. Mannen rouwen anders dan vrouwen, vandaar onze conflicten." Jan Cees benadrukt nogmaals dat in die gespreksgroepen daar duidelijkheid over ontstond en toen ze de verschillen begrepen en accepteerden ging het beter tussen hen. Hun relatie is sterk gebleven en het leven is weer waard om geleefd te worden. Ondanks dat zegt Nelleke: "Maar het is broos. Er hoeft niet veel te gebeuren, een bepaalde ongerustheid in me kan elk moment de kop opsteken en dan ben ik helemaal aan diggelen. Het verdriet blijft en de emoties zitten dicht onder de oppervlakte." Jan Cees beaamt dit. "Dat is de zorg om de ander", benadrukt Nelleke nog maar eens.

Jan Cees vindt zich in zijn werk geheel terug en blijft tot aan zijn pensionering trouw aan zijn werkgever.

Nelleke heeft haar vroegere werk met kinderen eigenlijk met haar oppastaak weer opgepakt. Acht jaar lang beleeft ze intens veel plezier met die twee meisjes. Nelleke had haar vaste plek in het gezin van de kinderen. Ze beleeft veel voldoening aan de klus, niet alleen omdat ze haar creativiteit hier in kwijt kan, maar ook omdat de kinderen haar het leven voorhouden en een nieuwe toekomst aanreiken.

Intussen zijn er twee kleinkinderen geboren. Nelleke en Jan Cees passen elke week op. Dat geeft veel vreugde. "Met kleine kinderen leef je meer in het moment. Ze geven ons een beetje toekomst terug." Het leven krijgt weer meer perspectief.

Hoogtepunten welke nog steeds gezamenlijk met de familie worden beleefd, komen aan bod. Immers, de familieband was en is nog steeds zeer hecht. Nelleke vertelt van de boottochten op de Waddenzee, die men organiseerde bij wijze van verjaardagviering. Dorothee vaart nog altijd mee, haar naam wordt gewoon genoemd, waardoor het is alsof 'iets van haar' er bij is.

We missen haar allemaal. Met zijn allen zonder tijdnood op een boot de dingen van het leven bespreken blijkt welkom. In zo'n weidse omgeving is het alsof de wind alles weer snel wegblaast. Het was een prima remedie en bracht synergie in de groep.

Wanneer Nelleke 65 jaar is geworden, wordt haar tijdens zo'n familie-zeiltocht op de Waddenzee een familieboek aangeboden. Daarin staat onder andere een gedicht dat haar broer schreef naar aanleiding van de 'verhalenstenen' bij de begrafenis, voor zijn nichtje Door. Dorothee is nog steeds aan boord!

De Kersttijd blijft echter nog steeds een zeer emotionele tijd. Nelleke en Jan Cees maken voor de decembermaand liever geen afspraken. Het is een maand die in het teken staat van hun dochter zoals dat na haar problematische geboorte was met haar thuiskomst. Alleen nu komt ze niet meer thuis. Een reden te meer om het huis in kerstsfeer te brengen zoals Dorothee dat zo graag deed en zag. Voor Nelleke betekende dat de eerste jaren dikke tranen bij het versieren van het huis. Maar inmiddels weet ze dat ze op die manier vorm geeft aan hun liefde voor hun dochter. Dorothee verlangde altijd naar een sfeervolle kerst met zoveel mogelijk familie. Die wordt haar gegund en daarom zal elke Kerst zo sfeervol mogelijk worden gemaakt. Dan ervaren we samen het gemis en we denken aan de liefde van Dorothee.

Rien Verbiest

Door

De kleine zwarte steen,
Van het afscheid van Door
Draag ik altijd met me mee,
Naar Noorwegen, Zuid-Afrika,
in bodywarmer, soms even in mijn hand.
Herinneringen komen terug,
verdriet dat blijft en tranen blijven komen
op de meest onverwachte momenten.
Altijd deel van het geheel
en zo zal het blijven,
altijd maar DOOR.

Reinier Smits, Oom van Dorothee.
Als voorbeeld hoe het verlies wordt beleefd
en gedeeld in de familie, nog steeds....

*Ik wilde ik kon u iets geven
Tot troost diep in uw leven
Maar ik heb woorden alleen,
Namen, en dingen geen*

Herman Gorter

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Laatst waren mijn schoonzus en zwager 60 jaar getrouwd en ter gelegenheid daarvan was er een journaliste bij hen geweest voor een interview. Niet iedereen haalt zo'n diamanten huwelijk!

Tegen het eind van het gesprek vroeg zij hen: "En wat is nou in al die jaren het meest aangrijpende geweest?" Het antwoord was: "Dat ons nichtje Maaïke vermoord is!"

Dat was de reden waarom diezelfde journaliste een hele middag bij ons is geweest om daar over te praten. Tenslotte vroeg ze: "Zou ik op 26 september met jullie mee mogen naar Maaïkes graf?" Die journaliste maakte op ons zo'n betrouwbare en integere indruk, dat we daar geen enkel probleem mee hadden. Kortom, ze is de hele ochtend – het was Maaïkes geboortedag – bij ons geweest en maakte gewoon deel uit van het gezelschap dat kwam en ging, zoals het alle jaren bij ons gaat. We nodigen niemand uit, ieder is welkom en zo loopt het de hele dag door.

De volgende dag stond er een uitgebreid artikel in de krant (dat kun je ergens anders in deze Cocon lezen). En – wonderlijk – tot ruim twee weken daarna zijn we op dat artikel aangesproken, door bekenden, door onbekenden. Niemand die het verhaal van 20 jaar geleden was vergeten.

En nu begin ik me een beetje beschroomd te voelen, want ik weet dat het ook zo heel anders kan.

"Er komt niemand op haar geboortedag en op haar sterfdag ook niet. Het lijkt wel of zij of hij vergeten is".

Ik herinner me hoe weinig mijn moeder over Maaïke sprak, maar toen zij, mijn moeder, overleden was, hebben we het personeel van het verzorgingshuis waar zij de laatste maanden van haar leven heeft doorgebracht, bedankt voor de zorg aan haar besteed. En toen bleek dat mijn moeder met het personeel wel degelijk over Maaïke heeft gesproken. Nu denk ik: "Ach, misschien kon ze het tegenover ons niet, omdat ze bang was ons daarmee pijn te doen". En dat vind ik toch wel weer heel lief. Zou dat bij meer mensen het geval zijn: "Laten we het er maar niet over hebben, het doet zo'n pijn".

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Vanmorgen had ik een vergadering bij een medewerker van de lokale omroep in Vught. Het toeval wilde, dat de bijeenkomst werd gehouden in de straat waar ik woonde tijdens de dood van Caroline in 1996, Marggraffstraat 26. .

De straat was nog dezelfde met de oude herenhuisen. Het huis dat we destijds kochten was mijn droomhuis. Tal van gevoelens kleefden eraan. Ik was er gelukkig.

Tot die fatale gebeurtenis in juli 1996. Mijn leven veranderde. Ik zag telkens de begrafenisstoet langskomen met de kist waarin Caroline lag. De kinderstemmetjes in de tuin van de burens maakten me verdrietig, er stierf een jongetje van 12 jaar bij de burens. Alles stond in het teken van rouw.

Na enkele jaren verkochten we het huis. Sindsdien hebben we overal gewoond.

Vanmorgen zat ik in die kamer en keek door het raam. Ik zag de zon haar stralen strooien over de witte huizen aan de overkant. Ik zag de straat en hoe vredig die erbij lag.

De andere deelnemer aan de vergadering was een vrouw, die aan de overkant woont. We wisselden wat beleefdheden uit en ik vertelde dat ik in deze straat had gewoond. Ze wist het niet meer, totdat ik vertelde dat ik mijn dochter had verloren. O ja, Caroline, dat wist ze nog.

Zo werd ook Caroline weer genoemd 21 jaar na haar dood.

Destijds wilde ik dat ontvluchten, ik wilde niet alleen als 'de moeder van' gezien worden. Ik wilde weer Wil worden.

Ben ik nu weer Wil geworden? Ja, Wil, de trotse moeder van Caroline, die op 24-jarige leeftijd in 1996 door geweld om het leven kwam. En ook de trotse oma van David, de tweeling Josephine en Ramses, Béla, de vier kinderen van Jean-Paul en Claudia. De oma van Stijn en Pim, de stoere jongens van Michelle en Rutger.

We hebben veel verloren maar we hebben er ook heel veel bij gekregen.

Toen ik wegreed langs ons oude huis heb ik daar even voor stil gestaan. Dag huis, dag lieve oude woning, mompelde ik zacht voor me uit toen ik de straat uit reed.

Hartelijke groet,

Wil

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI en MAART 2017

<i>Angela Zwaan</i>	* 03-01-1980	† 08-06-2007
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Pepijn Zegers</i>	* 07-01-2004	† 24-02-2008
<i>Reinier Verbiest</i>	* 09-01-1969	† 19-10-1994
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Simone van Kleeff</i>	* 30-01-1974	† 25-06-2005
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Nienke Hehir</i>	* 08-02-1987	† 06-05-2011
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>John Kleimeer</i>	* 16-02-1961	† 21-07-2003
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Koen Buitelaar</i>	* 17-02-1988	† 07-03-2010
<i>Tessa Klaver</i>	* 17-02-1988	† 24-04-2007
<i>Heidy Goedhart</i>	* 18-02-1976	† 19-12-2010
<i>Juliette Bouhof</i>	* 21-02-1997	† 26-10-2014
<i>Guillermo Wendel Olymph</i>	* 22-02-1978	† 01-11-2009
<i>Suzanne Wisman</i>	* 23-02-1994	† 12-12-2006
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Sjoerd Rutten</i>	* 27-02-1990	† 12-11-2007
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Natasja Veenman</i>	* 05-03-1971	† 23-04-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 09-03-1974	† 20-02-1993
<i>Minke Kleimeer</i>	* 09-03-1993	† 21-07-2003
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Joël Bastiaens</i>	* 15-03-1986	† 28-02-2010
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995

Angela Zwaan

Han Zantinge

Pepijn Zegers

Reinier Verbiest

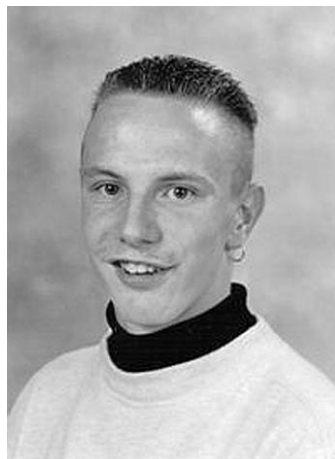
Serge Heederik

Helen Saarloos

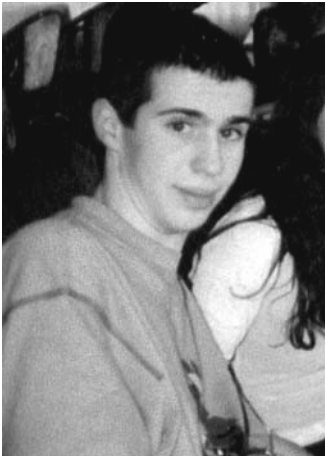
Gonda Drent

Benjamin Bogaard

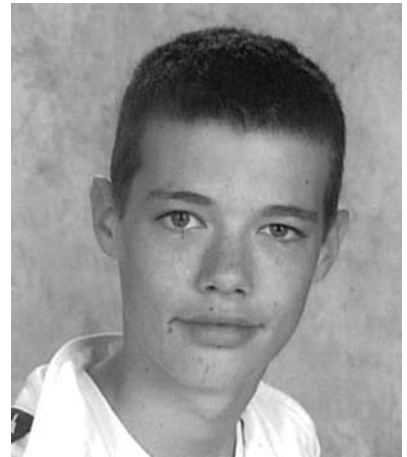
Simone van Kleeff

Alexander dalla Croce

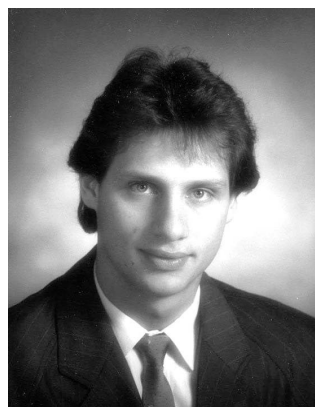
Melanie Sijbers

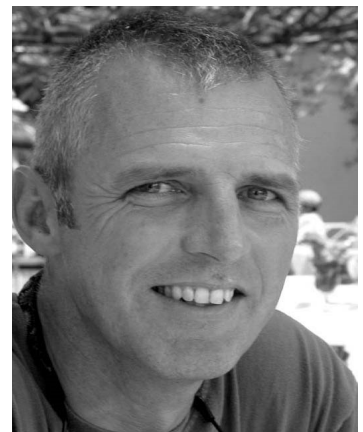
Pascal Keijzer

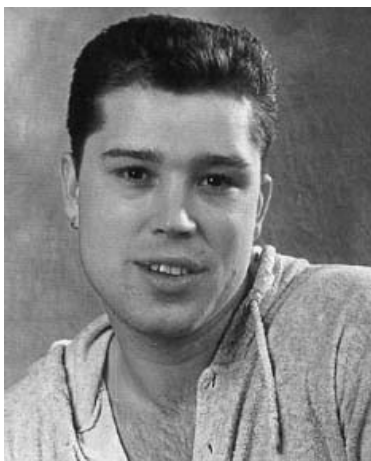
Nienke Hehir

Wim Ender

John Kleimeer

Bert Bons

Koen Buitelaar

Tessa Klaver

Heidi Goedhart

Juliette Bouhof

Guillermo Wendel Olymph

Suzanne Wisman

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Shirley Hereijgers

Natasja Veenman

Minke Kleimeer

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Joël Bastiaens

Jeroen van Wamel

Judith Lute

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

OOSTVAARDERS LOvNG

Op zaterdag 14 oktober 2017, heeft de Landelijke Organisatie voor Nabestaanden Geweldslachtoffers (LOvNG) een regionale bijeenkomst georganiseerd in Lelystad. In het kader van 'het onder één hoed te brengen van de Federatie Geweldsslachtoffers' leek mij het wel aardig om deze bijeenkomst bij te wonen.

Om 10.30 uur werden de leden verwacht voor de koffie aan de Gasterij de Oostvaarders, een buitencentrum van Staatsbosbeheer in Almere Buiten. We werden door een vrijwilliger van Staatsbosbeheer opgevangen en naar een filmzaaltje gedirigeerd. Een filmpje van een kleine 10 minuten maar niet minder indrukwekkend. De gehele, min of meer toevallige, ontwikkeling van dit natuurgebied in een paar decennia wordt hier duidelijk aan de bezoeker overgebracht. Het is een unieke ontwikkeling waar de natuur zich van zijn beste kant laat zien.

Daaropvolgend werden we rondgeleid door het kleine museum waar alles nog eens in beeld gebracht wordt wat en hoe het is ontstaan en welke bewoners er inmiddels leven. Van konijn en haas tot de visarend toe.

Nieuwsgierig gemaakt naar al dat schoons gingen daarna groepsgewijs de leden diverse wandelroutes volgen. Maximaal was het mogelijk om een gecombineerde route van 7,5 km te lopen. Voor elk wat wils wat de fysieke uitdaging betrof dus.

Voor het middagprogramma moesten we naar Almere stad, even met de auto, even ja.. Dat even werd ten gevolge van wegomleidingen een excursie op zich. Verbazingwekkend was het dat eenieder zich op de lunchplek meldde!

Na de lunch heeft Jack Keijzer aan de leden de stand van zaken medegedeeld ten aanzien van de komende samenwerking onder de Federatie. Algemeen werd het als een goede zaak gezien en is men benieuwd naar wat er van de oorspronkelijke activiteiten nog intact blijft.

Daarna was er een vragenuurtje, geleid door de heer Jan Hoekman, senior Officier van Justitie en Advocaat-Generaal van het parket Arnhem-Leeuwarden. Daar slechts drie dagen eerder het lichaam van de vermiste Anne Faber was gevonden gingen er veel vragen over de bewegingsvrijheid van de verdachte Michael P. Respectvol gaf de heer Hoekman uitleg over vervroegde invrijheidsstelling en de wijzigingen die in de toekomst daarin te verwachten zijn. Ondanks dat elke OvJ zich te schikken heeft in de -politiek gelegaliseerde- wetgeving, behoeft dat nog niet overeenkomstig de opvattingen van die persoon te zijn. Daarmee maken mensen zoals Hoekman, die bereid zijn zich voor onze doelgroep te verantwoorden, erg kwetsbaar. Zijn uitleg en beantwoording op vragen was zeer correct en invoelend. Na de algemene sessie heeft hij zich nog persoonlijk in zaken van enkelen verdiept. Het was een zeer waardevol vragenuurtje.

En zoals gebruikelijk behoeft een serieuze bijeenkomst immer een minder serieuze afsluiting. Een drankje en een buffet werden bijzonder gewaardeerd. Een geslaagde dag voor de LOvNG!

Rien Verbiest

LEUSDEN VOVK

Zo'n 10% van de leden was aanwezig bij de lotgenotenbijeenkomst op zaterdag 28 oktober jl.

De middag bestond uit twee gedeelten: eerst waren er rondetafelgesprekken, (die je beter rondetafelgesprekken of kringgesprekken zou kunnen noemen) en na de pauze gaf voorzitter Jan van Kleeff een uiteenzetting over de stappen richting Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers (FNG).

De kringgesprekken. In drie groepen, waarvan ik er uiteraard maar 1 heb bijgewoond, kwam ter sprake waar ons hart vol van is. Ik herinner me hoe er af en toe over schuldgevoel werd gesproken. "Heb ik mijn kind wel genoeg beschermd?" "Had ik kunnen voorkomen wat er is gebeurd?" "Was ik wel een goede moeder/vader voor mijn kind?" Daar kun je knap last van hebben, maar algemeen was toch ook wel de conclusie dat je niet alles kunt voorkomen, dat sommige dingen nu eenmaal gebeuren. Maar wat goed is het om hier open met elkaar over te kunnen praten.

En na de pauze gaf Jan van Kleeff uitgebreide informatie over de FNG en wat er zoal komt kijken voor de drie organisaties (VOVK, LOvNG en VVRS) samengesmolten zijn.

En welke consequenties dat voor de verschillende 'partijen' kan hebben. Veel zal afhangen van de inbreng van de vertegenwoordigers van de op te heffen organisaties en veel zal afhangen van wat de leden willen.

Blijven er lotgenotenbijeenkomsten of zullen die in een andere vorm plaats gaan vinden? Blijft de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers of zal die ook anders georganiseerd worden? En de Cocon?

Hert zal duidelijk zijn dat op al deze vragen nog geen concreet antwoord is te geven, maar de ervaring leert dat de communicatie tussen de drie organisaties onderling en de communicatie naar de leden het vertrouwen geeft dat er zorgvuldig zal worden gehandeld.

Paul Kuiper

LICHTJESAVOND VVRS

Zaterdag 4 november organiseerde de VVRS voor het 5e en tevens laatste jaar haar Lichtjesavond bij de Muur tegen Geweld in De Wolden. Om 16.00 uur verwelkomde bestuurslid Margreet Scholing de meer dan 160 aanwezigen. In haar toespraak nam zij de aanwezigen mee in een terugblik over de afgelopen 5 jaren.

De VVRS besloot in 2013 een ledenbijeenkomst te houden bij de "Muur tegen Geweld". In het Chinees restaurant tegenover het monument waren ruim 40 leden aanwezig. Lucinda van de Ven las gedichten voor uit haar bundel "Parels van verdriet". Ook nu was Lucinda aanwezig en las zij enkele gedachten voor.

In 2 partytenten werd de bijeenkomst voortgezet bij het monument, dat door ca. 300 kaarsjes, fakkels en vuurkorven werd verlicht. Op het monument stonden toen geen namen. Burgemeester De Groot was in 2013 ook aanwezig en vroeg voor zijn toespraak of er ook een microfoon voor hem was, maar helaas er was geen elektriciteit en daardoor ook geen microfoon. Geen probleem zonder microfoon lukte het ook. Hij heeft geen enkele Lichtjesavond overgeslagen en is ook nu aanwezig.

In zijn toespraak bedankte hij het VVRS bestuur voor het vele werk dat zij voor het monument

hebben verricht en vond het fijn dat de Lichtjesavond als herdenking is opgenomen door de Stichting Herdenken Geweldsslachtoffers.

Het programma werd voortgezet met afwisselend gedichten van Lucinda van der Ven en muziek door Peter van den Hoonard met:

Ik heb een vriend gehad

Beeld zonder geluid

Eén minuut met jou

Margreet Scholing droeg de Lichtjesavond symbolisch over aan de Stichting Herdenken Geweldsslachtoffers door het 1.000e lampje te overhandigen aan Jack Keijzer, die namens het bestuur van de FNG aanwezig was. Deze nieuwe lampjes zijn aangeschaft uit de opbrengst van het benefietconcert van het koor Spirit of Joy uit Wolvega, dat in 2015 tijdens de Lichtjesavond heeft opgetreden.

Jack Keijzer bedankte de VVRS voor de goede organisatie, wat ook blijkt ook de jaarlijks stijgende belangstelling. Hij belichtte dat de samenwerking van VVRS, VOVK en LOvNG in per 1 januari 2018 zal leiden tot het fuseren in 1 landelijke organisatie FNG. Keijzer: "De overdracht van de kaars is hierbij van symbolische waarde. Een voorbeeld waarin de laatste toch de eerste kan zijn: het laatste kaarsje van de VVRS en het eerste kaarsje voor de FNG". Na deze woorden stak hij het kaarsje aan.

Na het buffet startte de rondgang onder begeleiding van fakkels en muziek. Aan de achterzijde van het monument las Lucinda van der Ven een gedicht voor en sprak Rikus Scholing, secretaris en bestuurslid FNG. Na de klanken van het signaal Taptoe werd 2 minuten stilte gehouden voor alle slachtoffers van geweld.

De rondgang werd voortgezet richting voorzijde monument, waar bij de naam "Het Onbevattelijke" door Wiebe Klijnstra en Henk Kuipers, die resp. moeder en zus zijn verloren door een geweldsmisdrijf, in een geopend hart met kaarsjes een bloemstuk namens alle nabestaanden werd gelegd. De vrijwilligers die de VVRS bij de organisatie hebben geholpen sloten het hart door het plaatsen van een kaarsje.

Rikus
Scholing,
secr.
VVRS

HUN NAAM IS EEN GESCHENK

Het is de week van 19 oktober, de sterfdag van Reinier. Overigens een gewone dag, één van de zeven in de week, voor iedereen. Maar niet voor mij. Het is de dag van het begin van het tijdperk van 'vóór Reinier of ná Reinier Reinier'. 's Morgens ben ik toch maar naar mijn aquarel les gaan. Niet gaan is geen betere optie, ik voel me er niet anders door die dag. Dus allee maar. Wat de anderen opvalt, is waarom ik mijn eigen werk, bij de nabespreking, niet mooi vind. Ik kan het ze ook niet goed uitleggen. Weten zij veel. Wat kan er op een dag als vandaag nou wel mooi zijn, denk ik?

Die atmosfeer blijft rond mij hangen in die tijd. Het gaat wel over weet ik als ik er niet te veel aandacht aan schenk. Zo gaat het al jaren, een vervelende tijd van het jaar. Onder de lunch druk ik ter tijddoding even de tv aan. Kunstuur begint net en de presentator maakt een cultuurvergelijking bij het onderwerp kunst.

Wanneer je een stoel wilt laten maken en die bestel je bij een Italiaanse ontwerper, zal die als eerste enthousiast handen draaiend, vragen of je er echt op moet zitten of dat hij hem zo mooi mogelijk mag maken. Of hij zich mag uitleven en of het ook voor aflevering geëxposeerd mag worden.

Wanneer je de stoel bij een Duitser bestelt zal hij vol aandacht bedachtzaam vragen wat het mag kosten, of je iets anders in gedachten had dan hardhout en welk gewicht er op moet komen. Logisch.

Wanneer je het aan een Nederlander vraagt kan hij argwanend vragen of je wel een stoel nodig hebt; of je er al niet genoeg hebt? Of waarom de oude stoelen niet meer oké zijn. Spaarzaam noemen de optimisten onder ons dat.

Afgelopen zondag 15 oktober was ik bij een open dag van de begraafplaats. Nou ja, open dag, het was een 'viering' van honderd jaar begraafplaats aan de Bergweg in Bloemendaal. Ik had een uitnodiging ontvangen, wellicht als huurder van het graf van Reinier en het stond ook in de krant. Ik was er vroeg bij en lopend over de begraafplaats voorbij aan wat kraampjes van natuursteenboeren en begrafenisondernemers en het 'rouwcafé' dat de organisator gecreëerd had, viel me de soberheid van de begraafplaats weer eens op. Weinig bloemetjes, nauwelijks kleur, geen franje. Los van wat goede bedoelingen eigenlijk troosteloos. Dat kun je de organisator niet aanrekenen, die had zijn best gedaan voor die dag. Neen, dit heet cultuur.

Er was een cultureel programma, uitgevoerd door jonge mensen van de muziekschool en een rondleiding over de begraafplaats met graven van 'belangrijke mensen'. Mensen die mij kennen weten dat ik daardoor getriggerd wordt. Op mijn vraag aan de rondleider (overigens een oud gemeente-collega) of Reiniers graf ook op het programma stond, keek hij me verbaasd aan. Op mijn antwoord dat het graf van het grootste slachtoffer van Bloemendaal toch niet zo maar voorbij gelopen kan worden, begreep hij mij. "We doen het graf van MH17 al" zei hij. Ik kon daarop alleen maar mijn excuses maken. Om de hoek bij Reinier liggen drie familie slachtoffers van het trieste vliegtuigongeval. Ik had daarmee niet gerekend.

Even later zei hij me toch maar langs Reiniers graf te gaan, ook omdat het vlakbij was. Als ik het maar niet te lang zou maken. En zo geschiedde.

Staan achter zijn grafsteen heb ik uitgelegd dat ik begreep dat alle aanwezigen hier wel een dierbare hadden liggen. Anders waren zij op deze mooie zondag hier wellicht niet geweest. Ik heb de toedracht verteld, van het ongelukkige moment dat Reinier in Tel Aviv was. Op het moment dat een huurmoordenaar zodanig beïnvloed en opgejut was om, met hem, 23 onschuldige mensen de dood in te jagen. En dat ik dankbaar was om dat tegen die mensen te mogen vertellen en dat ik er trots op was om te laten zien dat dit zijn graf was. Het was doodstil en het duurde even voordat de stoet verder ging.

"Dank je wel, zei de rondleider naderhand tegen me. "Het was een welkome persoonlijke noot als aanvulling op de rondleiding." "Oké" antwoordde ik. ' Het is maar dat je het weet' dacht ik bij mezelf, zijn naam heb ik in ieder geval weer kunnen noemen. Het is maar dat ze het weten, Reinier ligt daar nog steeds, al 23 jaar. Maar het is nog steeds mijn zoon, Reinier.

Rien Verbiest

Het belangrijkste wat een mens heeft in zijn leven en krijgt, want het is een geschenk, dat is niet zijn c.v. en ook niet zijn bankrekening. Het belangrijkste wat een mens in zijn leven krijgt, ontvangt, is zijn naam. Zijn naam, of haar naam, is het enige wat die mens onderscheidt van andere mensen. Met het noemen van je naam begint het leven en eindigt het leven. Bij de geboorte noem je de naam van het kind, zonder naam kan dat kind geen mensje worden. Maar ook bij het overlijden is het laatste wat we doen bij het graf – ik doe het geregeld- die naam nog een keer voluit noemen. Je naam, je leven begint met een naam en eindigt met een naam.

Want, zoals je naam is, zo ben je, je naam is je identiteit. In Hebreeuwse zin zelfs je roeping, wat in je naam besloten is, zo zul je moeten leven. Soms moeten namen ook veranderd worden. Een naam maakt je uniek, zonder namen kunnen we niet leven.

De grote Joodse denker Franz Rosenzweig heeft daar prachtige dingen over geschreven. Hij heeft ook gezegd 'we leven in een situatie van spraaknood als er geen namen meer zouden klinken, als we een nummer zijn geworden. Dan vallen we terug in de onmenselijkheid. Ook Rozenstock Husie heeft daar hele heel ware dingen over gezegd. Zonder namen kunnen we elkaar niet ontmoeten, zonder namen is geen menselijkheid mogelijk. Ik moet denken aan het gedichtje van Neeltje Maria Min:

'Mijn moeder is mijn naam vergeten.'

Mijn moeder is mijn naam vergeten.

Mijn kind weet nog niet hoe ik heet.

Hoe moet ik mij geborgen weten?

Noem mij, bevestig mijn bestaan,

Laat mijn naam zijn als een keten.

Noem mij, noem mij, spreek mij aan,

o, noem mij bij mijn diepste naam.

Voor wie ik liefheb, wil ik heten.

En daarom raakt het me altijd ook zo om hier te wandelen op deze begraafplaats. Al die namen, al die namen die vragen om onze aandacht. Namen die vragen om onze liefde en onze toewijding.

Ook namen die ons uitdagen, ons even laten bepalen waar het ook weer om ging in het leven. Namen die ons bemoedigen ook, namen om te leven, om voluit te leven in dit korte leven. Om zelf onze rol te spelen in dit leven. Om te doen wat ons staat te doen. Daarvoor zijn al die namen. Die kijken ons als het ware aan en hebben ons allemaal iets te zeggen.

Een begraafplaats wekt vaak tranen en verdriet om wie we nauwelijks missen kunnen, maar tegelijkertijd is er ook zoveel meer op deze begraafplaats. Het is een plaats om even stil te staan bij de beslissende dingen. Hier worden toch als het goed is steeds weer even, doden tot leven gewekt. Zoals Hannie Michaelis onvergetelijk dichtte zoals bij een geliefde die zij zelf moest begraven: 'Meen niet dat zij gestorven is.'

In Memoriam

*Meen niet dat zij gestorven is
Over de velden rijst haar schim
ten voeten uit tegen de kim,
ontheven aan de duisternis.
Zie hoe zij aan de einder brandt,
een ranke smetteloze vlam
die lichtend aan de as ontkwam,
gelouterd en onaangerand.
Lieflijker dan een bloesemblad dat
geurend aan zijn knop ontviel,
ademt haar wezen door de ziel van hen
die zij heeft liefgehad
Meen niet dat zij gestorven is!*

Ad van Nieuwpoort, predikant te Bloemendaal

Op een dag

*Op een dag doet er niets nog toe
Op een dag ben je zoveel kwijt
Dat niets meer uitmaakt
Op een dag
Is een mooi landschap al genoeg*

*Of een onschuldig gezicht
Ergens gezien in het voorbijgaan
Op van die dagen zonder herinnering
Van die dagen die zomaar verdwijnen*

*Op een dag
Doe jij
Doe jij er altijd toe*

*Jouw gezicht is een mooi landschap
Jouw landschap is een mooi gezicht
Jouw omarming is een gedicht
Op een dag
Lijkt alles verloren*

*Op een dag
Doe jij
Doe jij er altijd toe*

Frank Boeijen

VOOR U GELEZEN

'De weg is zo lang zonder jou, mijn kind'

'De weg is zo lang zonder jou, mijn kind', schreef Paul Kuiper op 6 februari 1999. Zijn dochter Maaïke was twee jaar eerder, op 6 februari 1997, op gruwelijke wijze vermoord. Maaïke zou gisteren 45 jaar zijn geworden.

Hoe begroet je een vader wiens dochter twintig jaar geleden is vermoord en deze dag 45 jaar zou zijn geworden? Paul Kuiper (75) opent de deur en vertelt wat hij vanochtend tegen zijn vrouw Ina (71) zei: "Gefeliciteerd met onze mooie dochter."

Staande bij het graf herinnert Ina zich de lange rij mensen die er twintig jaar geleden was. Het is een vertrouwde plek geworden voor de ouders. "Dit is het nu, Maaïke. Ik wil haar laten weten dat we er altijd zijn. Ze is je kind", zegt Ina. Ze heeft kaarsen meegenomen en steekt deze aan. De tijd heeft veel gedaan, wonden geheeld. "Een open deur, maar het is wel waar", zegt Ina.

Paul heeft destijds tijdens de uitvaart een tekst uitgesproken met de vraag aan de mensen: 'Blijf ons helpen dragen'. Dat hebben de vrienden, kennissen en familie al die jaren gedaan. Dat helpt. En schrijven of dichten. En Maaïke gedenken.

Woedend

Paul heeft speciaal voor vandaag een gedichtje van vijf woorden bedacht. 'Geen 45 jaar, 24 maar.' Hij draagt het later voor in de woonkamer. Op de vraag hoe je omgaat met dit verlies en de boosheid naar de dader, zegt Ina: "Er is geen draaiboek over hoe je hiermee moet omgaan." In de beginjaren (rotjaren noemt Paul het) zijn ze woedend geweest op de dader die voor hen nooit een gezicht heeft gekregen. Zijn naam wordt nooit genoemd en ze kopen nooit sinaasappels uit zijn land. Dat is hun wraak.

De kist is destijds voor de kerkdienst opengebleven om de brute gruweldaad een gezicht te geven. De dader heeft zijn straf uitgezeten en is terug naar zijn geboorteland. Maar dat maakt het gemis en verlies voor de ouders niet minder zwaar.

Trots

Voor de deur in de Van Suchtelenstraat wacht een vriendin. Ze heeft een pan linzensoep en een bos bloemen meegebracht. Ina omhelst haar. Binnen zet Paul koffie en snijdt cake aan. In de woonkamer worden lichtblauwe kaarsen aangestoken naast de foto van Maaïke. De zus van Ina, Ria (80), komt vandaag ook nog even langs. Zij ging destijds met haar man Gerrit naar de rechtszittingen. Vroegere buurman Wim (70) en zijn vrouw komen ook binnen. Ze wonen al negen jaar niet meer naast Paul en Ina Kuiper, maar blijven trouw komen. Het stilstaan bij Maaïke is voor iedereen in dit gezelschap belangrijk. "We kunnen deze dag niet over ditjes en datjes praten. Haar naam moet wel genoemd worden", vinden ze. De ouders zijn trots op de gedichten die Maaïke heeft gemaakt en die op andere uitvaartdiensten worden voorgedragen. Er moet wel bij gezegd worden dat het een gedicht van haar is. Ina: "Ze was geen oppervlakkig meisje. Dat zie je terug in haar gedichten. Voor elke gelegenheid heeft ze wel een gedicht geschreven. Twintig jaar klinkt nu heel lang, maar voelt korter. Alles is verdergegaan, maar dat niet. We missen haar om wie ze was."

Sinds 1999 zijn Ina en Paul lid van de Vereniging Ouders Van een Vermoord Kind (VOVK). Het is een lotgenotengroep van en voor ouders die hun kind door moord of doodslag hebben verloren. De vereniging bestaat dit jaar ook twintig jaar. De 200 leden vertegenwoordigen 140 omgebrachte kinderen.

De leden komen een paar keer per jaar bij elkaar en brengen vier keer in het jaar een blad uit. Paul is redacteur van het blad. De ouders ervaren medeleven en halen steun en troost uit de bijeenkomsten. Paul Kuiper: "Je herkent veel. Dat is toch iets anders bij de Vereniging Ouders van een Overleden Kind. Onze kinderen zijn vermoord. Dat geeft een extra lading. Sommige ouders komen nooit te weten wie de dader is."

Voor meer informatie over de vereniging: www.vovk.nl

(Met toestemming overgenomen uit De Twentsche Courant Tubantia van 27 september 2017© .
Tekst: Britt van Uem, foto Christian van der Meij)

“Mensen in verdriet waren mijn ‘echte professoren’”

MANU KEIRSE Helpen bij verlies en verdriet

Een gids voor het gezin
en de hulpverlener

VOLLEDIG NIEUWE EDITIE

LANNOO

© Manu Keirse
Helpen bij verlies en verdriet
Een gids voor het gezin en de hulp-
verlener
Volledig nieuwe editie
Uitgeverij Lannoo, Tielt 2017.
ISBN 978 94 014 4287 9,
Prijs € 19,99

In 1997 verscheen de eerste druk van *Helpen bij verlies en verdriet*, het standaardwerk over rouw van Manu Keirse. Nu, 20 jaar later, verschijnt een ‘volledig nieuwe editie’ van dit

magistrale boek, dat wel zijn ‘magnum opus’ genoemd mag worden. Manu Keirse, van professioneel klinisch psycholoog, is nu met emeritaat. Hij is een veel gevraagd spreker over rouw, zowel in Nederland als in België.

Twintig jaar geleden schreef ik een lovende recensie over zijn toen pas verschenen boek. In een persoonlijk gesprek vertelde hij toen dat het zijn bedoeling was om met dit boek een bemiddelende rol te spelen tussen rouwenden en de mensen om hen heen, die er vaak met lege handen en een mond vol tanden hulpeloos en ongemakkelijk bij staan. Of hij daarin ook werkelijk geslaagd is valt te bezien, want dan moet zo’n boek in handen komen van allen die nog niet rechtstreeks met het sterven van een geliefde in hun omgeving te maken hebben gehad. En jammer genoeg zijn dat toch meestal mensen die niet in dit soort literatuur geïnteresseerd zijn, zich zelfs het liefst afschermen van de confrontatie met het grote verdriet van anderen die een geliefde verloren.

Het nu voor mij liggende boek zou eigenlijk in ieder huishouden en op het bureau van ieder die vanuit welke professionele ook maar in aanraking komt of kan komen met mensen die rouwen, binnen handbereik moeten liggen. Het is een totaal ander boek dan het boek dat 20 jaar geleden verscheen en daarna een bijzonder groot aantal herdrukken heeft beleefd. Manu Keirse heeft het in feite geheel opnieuw geschreven. Het is de neerslag van zijn 50 jaar lange ervaring in het begeleiden van en luisteren naar mensen in rouw.

“In de vele diepgaande gesprekken, waarin luisteren mijn voornaamste opdracht was, leerde ik de diepste roerselen van het verdriet verstaan en aanvoelen. *Mensen in verdriet waren mijn ‘echte professoren’*”, schrijft hij. En in een interview in *Trouw* (25 juni) voegt hij daaraan toe: “Luisteren is verdraaid moeilijk.” Het impliceert dat iets voorbij is. Het belangrijkste dat je moet weten over verdriet na verlies is misschien dat het niet overgaat. Je leert er mee leven.”

Telkens weer in zijn boek komt hij hier op terug: er is veel verdriet in een mensenleven dat wel aan verandering onderhevig is, maar nooit overgaat. Het boek is vele malen uitgebreider dan de vorige edities. Ik zou haast zeggen, er is geen aspect van rouw dat hij niet in dit boek aan de orde stelt.

In over het algemeen korte hoofdstukken, overzichtelijk ingedeeld, heeft hij het over verdriet van kinderen, mannen en vrouwen, van mensen met een verstandelijke beperking, van asielzoekers, van broers en zussen, verdriet over het verlies van een zwangerschap of van volwassen kinderen, over zelfdoding en ‘levende verliezen’, na geweld en onrecht, over rouwen op het internet, rouwen op de werkvloer, enz., enz.. Alles wordt zeer ruim geïllustreerd met getuigenissen van ervaringsdeskundigen.

Dit buitengewoon informatieve boek is misschien niet een boek om achter elkaar uit te lezen, hoewel ik daar niet veel moeite mee had, maar vooral ook heel geschikt als naslagwerk. En daarom vind ik het bijzonder jammer dat er achterin dit boek geen uitgebreid register is opgenomen waarmee je alle aspecten die erin behandeld worden makkelijk en snel kunt terugvinden. Nu moet je dat vooral doen op basis van de hoofdstukindeling.

Dit is een boek dat zeer brede aandacht en verspreiding verdient.

Ide Wolzak.

Ingezonden brief Jan Camps

Allerbeste mensen,

Via deze brief wil ik jullie laten weten dat ik niet meer aanwezig zal zijn bij jullie jaarlijkse herdenking van jullie vermoorde kinderen.

De voornaamste reden is mijn gezondheid, die maakt dat mijn uithoudingsvermogen niet meer is wat het is geweest.

Ik heb lang zitten dubben over hoe dit besluit te nemen.

Een paar dagen geleden was ik bij de begrafenis van de moeder van een onzer vrienden en de predikant die voorging zei op enig moment dat leven een constant loslaten in zich heeft maar ook dat loslaten ruimte kan bieden.

Dit was voor mij een oogopener. Daar wrong de schoen, loslaten maar niet verlaten.

Ik laat de VOVK los maar verlaat haar niet.

Dat kan ook niet want van jullie heb ik het erelidmaatschap gekregen waar ik jullie dankbaar voor blijf en trots op ben.

In gedachte ben ik bij jullie en zal jullie volgen via de website en de Cocon.

Mocht ik jullie van dienst kunnen zijn met het meedenken over zaken dan kunnen jullie altijd een beroep op mij doen.

Ik wens jullie alle goeds toe en sterkte in de toekomst.

Jan Camps

GEDENKBOEK VOVK

Naar aanleiding van de voorgenomen samensmelting van de drie verenigingen LOvNG, VVRS en de VOVK in de Federatie Nabestaande Geweldsslachtoffers, waardoor de VOVK als vereniging ophoudt te bestaan, heeft het bestuur van de VOVK besloten om een gedenkboek uit te brengen.

Het tot stand brengen van het boek heeft het bestuur in het voorjaar van 2017 in de handen gelegd van de redactie van de Cocon. De afgelopen zomer heeft de redactie daar veel werk in gestoken. Zowel de redactie als het bestuur hecht er waarde aan u op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen van dit gedenkboek.

De kern van het boek zijn twintig verhalen van de moorden op onze kinderen met de gevolgen daarvan. Twintig verhalen die veelal in een Cocon hebben gestaan, mede aangevuld met nieuwe verhalen. Naast die verhalen worden, als het ware, bespiegelingen aangedragen op de trauma's waarmee wij nabestaanden veelal tot in lengte van dagen geconfronteerd worden.

Ook worden er rituelen gepubliceerd die zo herkenbaar zijn voor ons: kerst, Nieuwjaar, Moederdag, dagen waar we mee worstelen en voor allen zo herkenbaar zijn.

Ook de briefwisseling 'Ieder zijn mening', tussen Wil Vreeburg en Paul Kuiper ontbreekt niet. Het geeft de persoonlijke strubbelingen, opeenvolgend over een groot aantal jaren, weer.

Na een eerste opzet dat met een deskundige, c.q. uitgever besproken werd, is de meerwaarde van het boek, naast de kwalificatie als gedenkboek voor een vereniging, buitengewoon onderstreept. Dit heeft geleid tot het besluit om het werkelijk als boek in de verkoop te brengen. Overigens was het de vraag in welke vorm we tot een gedenkboek zouden hebben kunnen komen wanneer er geen commerciële opzet aan verbonden zou zijn geweest. Immers, een boek van ruim tweehonderd pagina's voor 200 leden en aanverwante partijen uitbrengen zou wellicht de prijs van €400,- per stuk benaderen!

De drukkosten worden vooralsnog gefinancierd uit de eerdere opbrengsten van het boek 'Leven met de Dood' van Leo Fijen.

Eind oktober is het manuscript aan de uitgeverij Adviniat aangeboden. Een uitgeverij waaraan ons erelid Leo Fijen verbonden is. Een voor ons vertrouwd adres, dus ook om in de uitgave van het boek goed begeleid te worden. En dat is een goede zaak, want wat we willen is onze trauma's en onze narigheid, samengevat in het boek 'Een Schaduw Levenslang', onder de aandacht brengen. Doch dit zeker niet als algemeen treurnisgoed te slijten aan sensatie-verlustigden.

Tja, en dan nu het antwoord op de bij u opwellende vraag om wie het in die twintig verhalen gaat? Wees gerust, wanneer u die vraag hebt dan is het verhaal van het drama met uw kind er niet bij. Want dan zou u al benaderd zijn. De redactie heeft naar eer en geweten, maar meer ook naar verscheidenheid van aard gekeken en geselecteerd. Eén of meerdere kinderen, binnen – en buitenland, binnen de familie, jongen, meisje, jong, oud. Met veel zorg en respect naar al onze leden is er een keuze gemaakt. In concreto is het een afspiegeling van al onze leden, als nabestaanden.

De voorlopige planning is dat het in de eerste helft van januari 2018 zal worden uitgebracht. Van de verdere ontwikkelingen zult u op de hoogte gehouden worden via de mail, web, en briefverspreiding.

Op het moment dat de Cocon in concept naar de drukker moest was er nog geen concrete agenda bekend van de bijeenkomsten van de Federatie Nabestaanden Geweldsslachtoffers in 2018.

U wordt zo spoedig mogelijk hiervan op de hoogte gesteld. Wel bekend is dat de Cocon blijft verschijnen, ook voor de LOvNG en VVRS-leden. Dat wordt mede mogelijk gemaakt door de komst van twee nieuwe redactieleden nl Margreet Scholing en Loes Soepnel-van Liere. Bravo!

Maar voor iedereen, dus ook de VOVK-leden geldt dat men zich voor de Cocon moet aanmelden! Ook daarvan krijgt u nog bericht. Dus:

COCON IN DE BRIEVENBUS ? —> AANMELDEN

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1	
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2	
Dag Herdenken Geweldsslachtoffers	Paul Kuiper, Adrie Vogelaar– van Zanten	3	
Gedicht xxx	Maurice Luitwieler		
Het verhaal van...		4	
Marc Plessius	Rien Verbiest		
Gedichten:	Carlos Lopéz Degregori	6	
Extract van verhaal over recht	Marje Searle-van Leeuwen	7	
Rectificatie	Diny Lambrechts		
Het is al zo lang geleden...	Rien Verbiest	8	
Dorotheé Overbosch			
Gedicht: ‘Door’	Reinier Smits	11	
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	12	
Wij herdenken...	Onze kinderen	13	
tot / met bladzijde		17	
Oostvaarders, 14 okt.	LOvNG	Rien Verbiest	18
Leusden, 28 okt.	VOVK	Paul Kuiper	
Lichtjesavond, 4 nov.	VVRS	Rikus Scholing	19
Hun naam is een geschenk	Rien Verbiest	20	
Toespraak 100 jaar ‘Bergweg’	Ad van Nieuwpoort	21	
Lied	Frank Boeijen	21	
Voor U gelezen			
De weg is zo lang zonder jouw,	Britt van Uem	22	
Helpen bij verlies en verdriet	Ide Wolzak		
Ingezonden brief	Jan Camps	23	
Gedenkboek VOVK		24	
Agenda		24	
Inhoud		25	

